

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΠΡΟΣΤΑΖΟΥΝ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΟΜΑΛΟΤΗΤΑ

ΘΑΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ

Δεν ήταν η πρώτη φορά που οι σφαίρες της Δημοκρατίας βρήκαν το στόχο τους. Στο πρόσφατο παρελθόν το αίσθημα της δημόσιας ασφάλειας εμπεδώθηκε σε σώματα μεταναστών από όπλα συνοριοφυλάκων που εκπυρσοκροτούν, σε θανατηφόρα «ατυχή και μεμονωμένα» περιστατικά με θύματα νεαρούς που δεν σταμάτησαν σε μπλόκα, σε «θλιβερά συμβάντα» κατά το κυνηγητό ντόπιων ή μεταναστών φτωχοδιαβόλων. Εκφράστηκε κατ' επανάληψη με τις μπότες των λιμενικών, με θεαματικές επισκέψεις των ΕΚΑΜ σε καταυλισμούς τσιγγάνων, με τις γεμάτες ζήλο επεμβάσεις των ΜΑΤ εναντίον αγωνιζόμενων κοινωνικών κομματιών. Δεν ήταν καν η πρώτη φορά που η αποκρουστική μορφή της Δημοκρατίας ξεγυμνώθηκε από τα φανταχτερά ενδύματα της εγγυήτριας των κοινωνικών δικαιωμάτων με τα οποία την περιβάλλει ο ναρκισσιστικός μονόλογος της. Εκατοντάδες μετανάστες και μετανάστριες που παζαρεύουν την εργασιακή τους δύναμη στους δρόμους του ελληνικού ονείρου, που εργάζονται σε καθεστώδες ασύδοτης εκμετάλλευσης και εξευτελίζονται από τις κρατικές υπηρεσίες, χιλιάδες άνεργοι νέοι και νέες, όσοι και όσες έχασαν δικούς τους ανθρώπους σε ένα επισφαλές μεροκάματο του τρόμου, όλοι αυτοί και πολλοί άλλοι ακόμα μπορούν να μιλήσουν για την εξόφθαλμη υποκρισία της.

Μέσα σε αυτή την πραγματικότητα της αγχώδους επιβίωσης η ένστολη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου συνάντησε τη βουβή αγανάκτηση για τα συμβόλαια αργού θανάτου με τα οποία «προικιζόμαστε» από τη γέννηση μας. Ήταν εκείνη τη στιγμή που ο χρόνος έχασε για λίγο το βήμα του και έκατσε παράμερα παρατηρώντας αποσβολωμένος το θρήνο να κρύβει το πρόσωπο του, **να κρατάει πέτρες και να κερνάει φωτιά το φόβο, την παραίτηση, την υποταγή και τη ματαιότητα.** Γιατί το σφύριγμα της σφαίρας δεν σηματοδότησε απλώς έναν ακόμα «τυχαίο θάνατο». Διέλυσε έναν παλιό λυγμό που κόμπιαζε στο λαιμό πολλών και η κραυγή τους ξεχύθηκε στους δρόμους της φωταγωγημένης πόλης που δεν φανταζόταν πως θα ζήσει τη γιορτή που της αναλογεί... **Γιατί «είναι τόσο όμορφη η στιγμή που εξαπολύεται η επίθεση ενάντια στην τάξη του κόσμου»**, μια τάξη που αγωνιά να υπηρετήσει τα συμφέροντα της κυριαρχίας, που μπορεί να διατείνεται πως βασιλεύει και η αλαζονεία της να καπνίζει από την κάνη ενός υπηρεσιακού όπλου, αλλά δεν κυβερνά... Κάποιοι-ες (και αυτοί-ες είναι πολλές χιλιάδες) βάλθηκαν να χαλάσουν το μεγάλο γιορτινό παραμύθι των εμπορευμάτων, την κοινωνική ειρήνη που στοιβαζόταν για χρόνια πάνω σε καθημερινές ταπεινώσεις, σε κρατικές δολοφονίες και στο βάθεμα του αποκλεισμού ολοένα και μεγαλύτερων κοινωνικών κομματιών.

Από κει και πέρα, ξεκινάει ένα γνώριμο παραλήρημα όλων όσοι συνιστούν κομμάτι και στηρίγμα του συστήματος,, οι οποίοι αδυνατούσαν να κρύψουν τον πανικό τους, τα γνώριμα χαμόγελα εφυσήχασμού που είχαν τόσα χρόνια συνηθίσει να μοι-

ράζουν με κυνισμό, χαμόγελα που αντικαταστάθηκαν από μια σύντομη παγωμάρα για να περάσουν στη συνέχεια στην αντεπίθεση: «επιστροφή στην ομαλότητα!». Ακούσαμε και είδαμε πολλά πολλούς να υπαγορεύουν στα εξεγερμένα κοινωνικά κομμάτια διδακτισμούς, απειλές, να εκτοξεύουν λάσπη:

- Τα **media**, τους δημοσιογράφους και τους τυχάρπαστους **celebrity**, των οποίων οι «μεστές» αναλύσεις μπορεί να κινούνται ανάμεσα στη φαιδρότητα, τον εντυπωσιασμό και την επιστημονική φαντασία, παρόλ' αυτά διαμορφώνουν εκείνο το πεδίο κοινωνικής σύγχυσης, συσπειρώνουν όλα τα συντηρητικά κοινωνικά αντανακλαστικά και τελικά χαμογελούν με νόημα στην κρατική καταστολή των «ταραξιών». Και οι «**ταραξίες**» βαφτίστηκαν με πολλά επίθετα: ασφαλίτες, κουκουλοφόροι, μαθητές, μετανάστες, αναρχικοί, γνωστοί-άγνωστοι κάποιες φορές και όλα αυτά μαζί, καταδεικνύοντας τον πραγματικό πανικό των ΜΜΕ μπροστά στην οργή αλλά και την πολυσυλλεκτικότητα των εξεγερμένων. Ας μην ξεγελιόμαστε: οι δημοσιογράφοι που «απελπίζονταν», εξοργίζονταν, έδιναν «θεατρικές παραστάσεις» θυμού για τις «**περιουσίες του κοσμάκη**» μιλώντας για τις λεηλασίες των πολυκαταστημάτων των τραπεζών και των πολυεθνικών στη Σταδίου και της Ερμού είναι αυτοί που σφυρίζουν αδιάφορα (όταν δεν κουνάνε υποτακτικά την ουρά τους) μπροστά στο καθημερινό και νόμιμο πλιάτσικο που κάνουν τα αφεντικά τους στο «δημόσιο χρήμα» (και όχι μόνο). Είναι οι ίδιοι που τόσο καιρό παπαγάλιζαν τα περί άβατου των Εξαρχείων, περί κουκουλοφόρων και περί αναγκαιότητας μηδενικής ανοχής από την αστυνομία και τώρα «δακρύζουν» από συγκίνηση πάνω από το πτώμα του Αλέξη.

- Τον **εμπορικό κόσμο των πολυκαταστημάτων και των πολυεθνικών** (που γέυτηκαν την οργή των εξεγερμένων), αυτά τα λαμπερά παράσιτα που κλαίγονται για οικονομική καταστροφή ως μικρομπακάληδες σε υποβαθμισμένα προάστια, **για την λεηλασία από εκείνους που δεν είχαν, δεν έχουν και δεν θα έχουν ποτέ τίποτα**, τους φτωχούς και αποκλεισμένους ντόπιους και μετανάστες που βρέθηκαν στα εξεγερτικά γεγονότα. Τα εμπορεύματα απαλλοτριώθηκαν αναδεικνύοντας πως στη σκιά του αστραφτερού κόσμου τους, ζει στριμωγμένο, απαξιωμένο, αποκλεισμένο και οργισμένο ένα τεράστιο κοινωνικό κομμάτι. Και επιπλέον η «απόγνωση» των μεγαλοκαταστηματαρχών άγγιζε τα όρια του γελοίου όταν μπροστά στις κάμερες δήλωναν στενοχωρημένοι για τις τυχόν απολύσεις που θα κάνουν. Μήπως δεν είναι οι ίδιοι που απασχολούν το προσωπικό τους με ολιγόμηνες συμβάσεις και απολύουν κατά βούληση, οι ίδιοι που καθηλώνουν τους μισθούς στα 700 ευρώ, οι ίδιοι που απαιτούν απλήρωτα 12ωρα εργασίας...

- Την **τιμημένη αριστερά του ΚΚΕ**, που όταν δεν συνομοσιολογεί (ως άλλος Λιακόπουλος) ανακαλύπτοντας πίσω από τα γεγονότα, πέρα από ντόπιους ασφαλίτες και ξένα κέντρα αποσταθεροποίησης, φροντίζει να κάνει παντού δηλώσεις

νομιμοφροσύνης, να γίνεται το αριστερό δεκανίκι της καταστολής, να δίνει «αριστερά» επιχειρήματα στους «αγανακτισμένους νοικοκυραίους», να ψαρεύει εν τέλει ψηφαλάκια κοινωνικού συντηρητισμού. Γι αυτό δέχτηκε τα συγχαρητήρια των φυσικών και πολιτικών απόγονων των Χιτών και των ταγματασφαλιτών του ΛΑΟΣ, για τη σύνεση και την νομιμοφροσύνη του. Αν κάτι πιστοποιήθηκε ακόμη και στους πιο αφελείς ή καλοπροαίρετους είναι πως το κόμμα της εργατιάς απο-τελεί **προμαχώνα κοινωνικού συντηρητισμού** που απεχθάνεται κάθε διασά-λευση της τάξης, κάθε αυθόρμητη κίνηση των κοινωνικών και ταξικών στρωμάτων που υποτίθεται πως «υπερασπίζεται», που πολεμάει κάθετί που ξε-φεύγει από τη «φωτισμένη» του κηδεμόνευση.

- Την «άλλη» αριστερά κάνει πως κατανοεί το δίκιο των εξεγερμένων την ίδια στιγμή που **καταδικάζει τις «ακρότητες**», «την βία από όπου κι αν προέρχε-ται», κάνοντας έναν χυδαίο **συμψηφισμό** της κρατικής βίας με την κοινωνική αν-τιβία, της προλεταριακής λεηλασίας των μεγαλοκαταστημάτων με το καθημερινό πλιάτσικο των αφεντικών στις ζωές όλων μας. Φροντίζει ταυτόχρονα να αφορίζ-ζει την οργή των διαδηλωτών, ως πολιτικά αφελή και ανεργμάλιστα (ή να την υποβιβάζει σε μια «ασθένεια» της ανήσυχης εφηβείας), αφού δεν μπορούσε να υπακούσει ούτε στο δικό της πολιτικό σχέδιο: την ακύρωση της διάχυτης κοι-νωνικής ανταρσίας των ημερών, την μετατροπή της σε άνευρη πολιτική δια-μαρτυρία με μοναδικό πολιτικό στόχο την «πτώση της δεξιάς κυβέρνησης».

Ας μην έχουμε αυταπάτες: **το «κοινωνικό συμβόλαιο», όλοι οι μύθοι της αστι-κής δημοκρατίας και του πολιτισμού της, καθετί που συλλάβιζε την κοινο-νική ειρήνη, έγινε στάχτη στους δρόμους.** Αναδείχτηκε η πραγματική δυνατότητα της κοινωνικής ανατροπής, ο σαρκασμός στον φόβο της καταστολής, το πείσμα των καταπιεσμένων, διοχετεύτηκε η οργή, όχι για να ξεσπάσει και να ξεφουσκώσει, αλλά για να δείξει τα δόντια της, να αποκτήσει συνείδηση της δυ-νατότητάς της, να αφήσει τις παρακαταθήκες της πως τίποτα δεν τελείωσε, όλα ακόμα συνεχίζονται, τίποτα δεν πρέπει να είναι πλέον ίδιο, τίποτα δεν πρέπει να μείνει όρθιο.

ΥΓ. Αυτή τη στιγμή τουλάχιστον 60 άτομα σε όλη την Ελλάδα βρίσκονται προ-φυλακισμένα για τα εξεγερτικά γεγονότα των τελευταίων ημερών (κάποιοι από αυτούς είναι μετανάστες για τους οποίους ήδη ετοιμάζονται απελάσεις). Εκα-τοντάδες άλλοι κατηγορούνται σε βαθμό πλημελλήματος. Να μην αφήσουμε κα-νέναν όμηρο στα χέρια του κράτους.

ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Θεράπειν

χώρος ραδιουργίας και ανατροπής
ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ -ΙΑΙΟΝ
sitisther@yahoo.gr